

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. K.**

po zapoznaniu się w dniu 9 lutego 2023 r. z pismem skazanego sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt: II AKa 217/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt: III K 467/19

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

- 1. nie stwierdza podstaw do wszczęcia z urzędu przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt: II AKa 217/21;**
- 2. doręczyć skazanemu odpis zarządzenia z pouczeniem o jego niezaskarżalności.**

UZASADNIENIE

K. K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2021 r, sygn. III K 467/19 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na tym, że od dnia 17 września 2014 r. do dnia 3 października 2014 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził w błąd przedstawicieli firmy P. w S. S.A. co do zamiaru wywiązania się z umowy zakupu i zapłaty przez A. sp. z o.o. z siedzibą w G. za towar przekazany z odroczonym terminem płatności, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci sprzedaży

301,24 ton rzepaku technologicznego w łącznej wysokości 417.518,64 zł, co stanowiło mienie znacznej wartości, na szkodę P. w siedzibą w S. S.A. na karę 3 lat pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem zobowiązano oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody.

Wyrok ten był skarżony apelacją obrońcy oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 28 października 2021 r., sygn. II AKa 217/21 zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę rozstrzygnięć, zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. przyjął przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przez 24 czerwca 2020 r., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 16 stycznia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przesyłające akta sprawy o sygn. III K 467/19 oraz akta o sygn. II AKa 217/21 wraz z wnioskiem skazanego K. K. z dnia 20.12.2022 r. (zamieszczonym na k. 1516-1518 akt III K 467/190) o wznowienie postępowania i wstrzymanie wykonania kary.

Analiza wszystkich nadesłanych pism skazanego datowanych na dzień 20 grudnia 2022 r. wskazuje, że poza wnioskiem o wznowienie postępowania z urzędu z uwagi na zaistnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 pkt 9, 10 - 11 k.p.k., wskazano w nich również jako podstawę wznowienia naruszenie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. W pismach tych skazany zawarł również szereg zawiadomień o przestępstwach popełnionych przez wskazane osoby w związku z prowadzonym wobec niego postępowaniem karnym, jak też o popełnieniu innych przestępstw nie związanych z tym postępowaniem. Wśród tych pism znajduje się również wniosek skazanego o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W związku z pismem sygnalizacyjnym skazanego przeanalizowano prawomocnie zakończone wobec skazanego postępowanie karne w kontekście podniesionych bezwzględnych powodów odwoławczych, skutkujących obowiązkiem wznowienia postępowania karnego z urzędu, wskazanych w treści art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (istnienie jednej z okoliczności wyłączających postępowanie określonych w art. 17 § 1 pkt 5 – śmierć oskarżonego, pkt 6 - przedawnienie karalności, pkt 8 –

niepodleganie sprawcy orzecznictwu sądów polskich, pkt - 9 brak skargi uprawnionego oskarżyciela, pkt 10 – brak wymaganego zezwolenia na ściganie lub wniosku pochodzącego od osoby uprawnionej, chyba że ustawa stanowi inaczej, pkt 11 - zaistnienie innych okoliczności wyłączając ściganie), art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. (rozpoznanie sprawy podczas nieobecności oskarżonego) i nie ujawniono zaistnienia w tym postępowaniu choćby jednego ze wskazanych przez skazanego uchybień. Odnośnie do uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. podnieść należało, że kwestia właściwej reprezentacji skazanego w postępowaniu sądowym była przedmiotem poprzedniego wniosku skazanego o wznowienie postępowania i została rozstrzygnięta postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., sygn. I KO 77/22.

W zakresie podnoszonej przez skazanego kolejnej podstawy wznowienia wskazanej w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. podnieść należało, że postępowanie prowadzone na podstawie przepisów rozdziału 56 k.p.k. (wznowienie postępowania) nie polega na ponownej kontroli zapadłych w sprawie orzeczeń pod kątem ich zgodności z przepisami prawa materialnego oraz procesowego. Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego. Takiej podstawy wznowienia skazany nie wskazał.

Odnosząc się do zawartych w pismach skazanego zawiadomień o popełnieniu szeregu przestępstw przez osoby wskazane w tych zawiadomieniach, należało podnieść, że jeżeli skazany podtrzymuje złożone oświadczenia to powinien przekazać je bezpośrednio do właściwej jednostki prokuratury, a więc organu uprawnionego do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawach o przestępstwa określone przez skazanego, wskazując okoliczności uzasadniające te zawiadomienia.

Wobec wskazanej w zarządzeniu argumentacji odnośnie możliwości wznowienia przedmiotowego postępowania, bezprzedmiotowy stał się wniosek skazanego o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Z tych względów zarządzono jak na wstępie.